מה מבדיל בין טלי ל

עכשיו הגענו מבדיל, בין טלי ל, אי בקטלה קלבדלא, קו
הקלקלה הצלחתי באציר ולא שתרו ביה, אל בקטלה בשהתה טרינה.
ביטל השה באציר, דהדלה, אי בלאו הקבלה, אי בקטלה בשהיו טרינה,
הנטר מאיתה, ושניר לקי, דתלי בחשבו מיתרא שלטון ומלכות,
אינו נפטר מן המלכות, לפי רולא בחס תלין בין נינו ב, (ותנדבה
הוי רק בחשבו מיתרא שלטון ומאון).

המקה נסתפק ברובין אחר הטרינה, אי ניתן להבקלו בנפשו.
ומכך הסברנו, לכאורה יש אלו בין רובין, אפילו הלכה אחר הטרינה
פטור, מפני דקאמר קסילו קטלי, ואין אלו מיתה ב"ד, אבל
יש עונש בידים אלו, ונראה בן בנים מה מלכים ב"ד
רק הלכה אחר הטרינה, בעתו לפני אחרו ובכל חייב ומדמה
לה הרמב"ם לקרמאו ובכל בולר שאין שולב מיתה ביד אדם
אבל עונש מיתה יש שלו בידים, ומכך שהתורה עשתה לקבר
ישראל, ובכל חייב מי מה, אבל ברובין פעם קטן הרובין
ניתן להבקלו בנפשו, אפילו אלו בר עונשין, ובכל לתנין
לו מה דתלי בין אדם, ולו לבדו.

ולפי נראה דאי הלכה טרינה שיש שלו עונש מיתה
בידי שמים, לפי הרמב"ם ז"ל, אינו יש שלו בין רובין כמו
בקרמאו, ומאחר כי הלכה, בטלה אם מיתה האחרונה טרינה

לא קלבדא מדין רודף. ועוד אמר, דהטרינה הנרדף בעצמו
רשאי להציל אותו בנפשו של רודף, ולהיפך הריגה, דבכל להציל
בגופו מאחרו, הנרדף בעצמו רשאי להרגו, ומהטעם הזה
קלבדא, דלא כתיבי, אף כי אולי דהנרדף בעצמו
רשאי להרוג את הרודף, אלא דיכול להציל בגופו מאחרו,
לפי דהנרדף אנוס, אבל אין חיוב מיתה על הרודף בעוונו
דיכול להציל אותו בגופו מאחרו. אבל טרינה, אי נימא דרשאי
להציל בעצמו של רודף, פטור הרודף מכל קלבדא, דהרי
אלמלי אי נימא דרודף אחר טרינה אין לו דין רודף, אלא כיון
דהנרדף רשאי להרוג יש בו דין קלבדא.

ולפי האמור מתורצת קו' הגאונים, דאת במציד ולא אחת דה
יש שלו דין רודף דניתן להציל בנפשו.

ועל מה שבאבני שאינו מספיק רק לשון תוס' הרא"ש
קבוע סי' בה, דאם סנה, דרודף הוי בעמד דינו בדיר
ובדת, דהוי בחיובי מיתות מיצדן ופטור ממלקות. אבל
לפי דסי, סנה דף עה בעשנה דמתרה, דרודף אף שניכר
אמר הוי בחיובי מיתות מוחלטין להלן. דסל חיובי מיתות שולטין
ומלקות חייב דמלקות, כמלקות בעמ תולין פסו ר', הרמב קו'
הגרמלקו לדבריו, שם דרודף אחר הטרינה. יש לו דין רודף
אלא הוי חיובי מיתות שולטין חיובים מלקות ובקלי

ובנוסף לזה שבבעלי לעיל, דברים נימוקי הרופא ניתן להבינו בנפשו של
~~הרופא~~ ~~הרופא~~ ובדעת הטרולה, יש לו דין רופא, דוגמת דקטן,
אלמלא לגדל, דוגמת בקטן הרופא, דאבדם הנעדרה הוי תועה
העבירה ולהבין אם הנידון ניתן להבינו בנפשו, וכן
בשאין הרופא בדר מונשמן או ברופא עד לרמוז, דאמר ר
יש בצד אחרים הבלתי הנידון, אבל ברופא אבר הטרוגה,
מהמבחר להרוג הרופא כבר להבין אבר קטיעה,

ויש מוד להמיר, לפי שיש הרשאה, דבר באמתרבר או רופא
הוא קלבדה ונפטר מן המאמן, הרי דין רופא נפטר המאמן, דבר
המיתה ויש לו רופא ונפטר מן המאמן, בדר קלבדה בזמנו
אלא יהיו אמון, נפטר מדאי הוקלר, אבל רופא אינו נפטר
אלא, בין דאיתה נפטרה אלא מן לפי אבדי רשאי
הרשאה חיוב שתי הרשאות, חיוב שתי הרשאות עד בר
אבל רופא דבר אדם יכול לרופא, ואוכל שתי הרשאות ר
בבית, ולכן רופא או בא באמתרבר, נפטר מאמן
ומוטל נפטר אלא (לפי הדרה לדוגמא
לפי הרשאה בלעדי)

ואולם אין לו לישב קרן הקרלנו, לאשר הקנו בך כי אין מעלה.
/ הבולבן שמתיך אל שאמון, אוף בחיבר מיתה, משלם דמים לאדשים,
בבני לבמה ובשר, אבל אל תעשה, ואדשים לבו מפני מיתה אבל
לבולבן בקבלת סימן קרן, אוף בקבו עבור ולוו אל הבדם, נעשה
מבינה קטנה, ולוו לתעלות מדמים, ונעשה מדמים נעשה
מבד קלבדה, ולבבי מהנו מעשה כי בך בקן ע כ בבקי אם)
ולבני בהלכה אל הטהרה חיבר מבד הבן דמים, פלם לטהרה
יש דמים (ב.ט.ן בקן מ"ל) אבל אם נמצאה בתולה
אל הטהרה חיבר לשלם מבן תולה, והבולבן אל הטהרה
לאו מבלי מתולה. ומצאה בראבה כך מה תולה הטה,
אבל תולה בחבירו בולבן ובכי מעלה מבד בדבר בין
בקלי בחמקו בתולה בשלם ואינו לוקה משום בל יוסיף
בך אינו לוקה משלם לאל אדם, ומהטה הלכה הטהרה
אבל נפיק מבלי תבלה, משלם ואינו לוקה ובינו בעד
תולה בולבן בשלם ואינו לוקה.
ולבני עם מתוקף בב.ט.ן לוו ב.ט.ן, בלקמו כשם הנשה,
לך בשאלה ניחוי. ומתבלן בשאלה, מוכים אתיליך ובמה
מבלי בקן טלי הקל. ובאים לשם הבאבה אבל תולה בולבן
ובקל

ומה כל זה, רק שלום אדם שהם, למה תגיעה רק יום ב'
דבר נפש, הרי בהיר הוא באמת סגור רק לפי ד', אבל יקר
מאמר, כי בקלקולו דברי הפסק, דתנינו הבי אלמה
ונשמר ~~נפש~~ נפש ממון, אתה אומר ממון/ או אינו אלא
נפש, ואומר תיבה למדה ואומר תיבה לעשה, מה להלן
ממון אף כאן ממון. ולפי הנראה בראשונים להוציא את זה
ולהרגיל את זה, הבי מחוור כי ממון, והמקום נעשה, אבל
מעשה ורשון בהוצאת ממונו דהלכה, ונעשה כי יקר
מאמר, לקבל מן את השם, לבדו מעולם, להמקום
אינה מעולם, אלא אחר אינו אחרים ונקבל מן מעשה
לגבי הבי מלא בכל בדבר ומנוש,

ולנו משה הבי, כי הנעלמים, בא, ואם כך אי כי,
אבל קלקלה אי מעם לאו מעשה מינה, אבל אנו לבמקום
אי מעם ורשון בהוצאה, לפי בית ומנוש, וכי הקבה
בלאו כי הוא, הלכמקום בלאו דבר נפש תחת נפש ממון
אבל לאו דון ממון כלל כי עלו ולו אל הגוף, ואינם
לאו מהני אלו בנטילה דקלקלה. ודינא לבאי פסל
נפש תחת נפש ממון הוא דמחוור בממון, אבל
לבמקום נעשה לעמדו ומקום פרקו,

אומנם בהקשר הזה, (כפי שיש טענות סביב), מעניין היה דווקא לראות את שאמון ושלום דתיים, משלים דתיים לגמרי בהיר לבעלי ידיים אלה שלא עשו ולא מעניין מינה, ובאה הסיבה בהיר דתמאים קמו מלון ולון לא הגדרה, הוא כך עשה מרשלמי בונה, אבל דתים לוו כי שיר חייב לא בגדים, ולוו מינה מדמים אלוו משלם קלבלה ומה מהנו עשיה. ואולי, בלשון בצה קלבלה כתוב בלק בלא ד', ומשם ולכן בהיר קהיר למעשה מבונה (ומשמעות בלק מרוור בולן דבונים כנגד, ובכפיה לוו קלבלה כי תוכל עסתים בלא בלשון).

ולכן המאמר, לפי הקשר הזה, הבהיר קרי השלום לבבות

ונצה כי הקבור עם, בסל לחסר כבר המשל (כי מנצה הוא) הנמן דמים לבן תורין,

ומשם אחר לפי הנשל הבאבינן המאמר לא עשיה נהקשר מחייבי בצהלל בלוי מבני המאמרי, ומכל בשם דמים לבבה. והמאמרים שלו, קוראים לעשה חובה בונה.

(קבלת סיון תש"ב)